

Justitsministeren: Jeg ſkal begynde min Udtaleſe med at gjøre en Bemærkning ved den Argumentation, vi hørte af den ærede Ordfører angaaende den rette Forſtaaelse af Hærlovens § 7. Jeg har al mulig Agtelse for den ærede Ordfører og har mangfoldige Gange haft Leilighed til at beundre den Skarpsindighed, det ærede Medlem er i Befiddelse af; men jeg troer, at han i dette Fortolkningsſpørgsmaal har overſeet Noget. Jeg ſkal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg lægger Vægt paa § 7, og den ærede Ordfører er jo enig med mig deri; den holde vi os til. Lad os da tage Ordene for os; den lyder ſaaledes: „Med den i Børnepligtsloven faſſatte Alder udſtrives aarligt alt det i Lægsrullerne optagne Mandſkab“ osv. Hvor er nu Bestemmelsen om, hvad der ſkal optages i Lægsrullerne? I Børnepligtsloven. Saa længe Børnepligtsloven ikke er forandret, ſøler jeg mig overbeviſt om, at Domstolene vil give min Fortolkning af dette Spørgsmaal Medhold, og at Følgen af, at der ikke vedtages Forandringer i Børnepligtsloven, vil være, at de ordinerede Geiſtlige vedblive at være frie for Børnepligt, indtil Repræſentationen og Regjeringen komme overeens om andre Bestemmelser. Jeg troer, at det er dette, der bør ſtilles i Spidsen, thi jeg ſøler mig overbeviſt om, at ærede Medlemmer vil lægge Vægten herpaa, og jeg tvivler ikke om, at den Anſkuelse, jeg her har tilladt mig at udtale, om hvad det er, Hærloven beſtemmer, vil billiges af alle Jurister. Det er Jurister, ſom beklæde Domstolene, og det er Domstolene, der afgjøre Spørgsmaalet, alſaa Reſultatet bliver, at de Geiſtlige bevare Friheden. Det ærede Medlem anførte derefter flere andre Lovparagraffer, men de ſtøttede ſig alle til § 7; jeg haaber, at det ærede Medlem vil være enig med mig i, at Grundlaget ligger her. Efter min fulde Overbeviſning vil Præſterne vedblive at være frie for Børnepligt efter den nuværende Børnepligtslov, indtil en anden Lov er kommen tilveie ved en

Overeenskomſt mellem Repræſentation og Regjering. — Jeg maa give den ærede Ordfører Ret i, at Udvalgets Fleertal har ſtraft ſig langt i det Forſlag, ſom det har ſtillet til § 39, i een Retning endog længere, end det kan ſvares, naar man vil være fuldkommen conſequent i ſin Tankegang. Jeg ſigter herved til det andet Stykke i Endringsforſlaget til § 39. Jeg troer virkelig, at det, at man ſtiller anerkjendte Religionsſamfundes Geiſtlige anderledes end Folketirkens Geiſtlige, ligesaa meget er et Brud paa det Lighedsprincip, der dog fortrinsviis gjennemtrænger det ærede Fleertal, ſom det er i Strid med, hvad der viſnok ogſaa af Alle og ikke mindſt af de ikke anerkjendte Religionsſamfund anſees for rigtigt, nemlig at deres Geiſtlige ſtilles paa lige Fod med Folketirkens Geiſtlige. Medens jeg er ved dette Punkt, vil jeg bede den ærede Taler (Ablet), ſom tog Ordet for de anerkjendte Religionsſamfund, dog at ſøge fuld Beroligelse deri, at det kun er en Bemyndigelse, der her er Tale om. Den naturlige Ret, ſom Enhver har til at deeltage i ſit Lands Forſvar, denne Borgerret er jo ikke beſtaaren de Paagjældende; det beroer jo paa Enhver ſelv, hvorvidt han vil det eller ikke. Og her kommer jeg naturligen til ligeoverfor den ærede Ordfører at gjøre en Bemærkning, ſom angaaer Mindretallets Forſlag. Saaledes ſom dette er affattet, vil der ikke være Noget til Hinder for, at ordinerede Geiſtlige, ſom føle Trang til at optræde i Krigstid ſom Combatanter, kunne gjøre det; thi der ſtaaer ikke i Forſlaget, at de ſkulle anvendes ſom Præſter; det er ikke nogen Befaling, alſaa vil der ikke kunne være det Ringſte iveien for, at Geiſtlige, der føle et stærkt Kaſb til i Krigstid at deeltage i Forſvaret, ogſaa kunne gjøre det. Forøvrigt forekommer det mig virkelig, at Udvalgets Medlemmer ikke ere ſaa meget langt fra hverandre. Jeg har Dødt ved at ſee, hvad Udvalgets Medlemmer, i ethvert Tilfælde de ni Tiendebede af dem, ere fuldstændigt uenige om. Jeg ſkal nu ſige, hvort de ere enige. Der er nu for det Førſte dette,